

Titlu original (eng.): A world apart

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
ARMSTRONG, LINDSAY

Micuța irlandeză / Lindsay Armstrong

Traducător: Mirela Dorobanțu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.

ISBN 978-606-736-323-4

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111.31=135.1

Colecția „EL și EA“

LINDSAY ARMSTRONG

Micuța irlandeză

Traducerea și adaptarea în limba română de:

MIRELA DOROBANȚU

Editura și Tipografia

ALCRIS

*Ultimele apariții ale colecției***"EL și EA"**

1065	Kristen Robinette	-Iubind cu speranță
1066	Susana Thorson	-Dama de companie
1067	Norma Jeffrey	-Nodul strâns al dragostei
1068	Victoria Leigh	-Dragoste de soră
1069	Julie Fontange	-Anotimpul schimbărilor
1070	Mary Freeman	-Play-boy
1071	Donna Carlisle	-Coșmarul
1072	Caitlin Clark	-Capcana minciunii
1073	Catherine Airlie	-Formula magică a dragostei
1074	Roseanne Hunter	-Acea vară a renunțării
1075	Marianne Wurtz	-Ochi de tigru
1076	Anne Brock	-Locul doi căștigă
1077	Barbara Steel	-Vrăjitorul din Portland
1078	Letty Cameron	-Răsplata modestiei
1079	Madeleine Ker	-O căsătorie ca pe vremuri
1080	Leigh Michaels	-Un bărbat fără scrupule
1081	Elaine Raco Chase	-Al nouălea val
1082	Melanie Hurst	-Cântecul sicomorului
1083	Deborah York	-O viață împlinită
1084	Norma Daniels	-Prețul datoriei
1085	Janice Maynard	-Între două femei
1086	Mary Morgan	-Întâlnire furtunoasă
1087	Jane Ashton	-Micuța fugar
1088	Linda Adams	-Secretul lui Joe Elliot
1089	Jill Baker	-O femeie complicată
1090	Margaret Way	-Stăpânul din Malpara
1091	Joan Bramsch	-Vraja unei clipe
1092	Patricia Wilson	-Temporar, mireasă

Capitolul 1

Lungul și nu foarte linul drum i se păru nesfârșit Morei, deși peisajul îi tăia răsuflarea. Dealurile care se zăreau în depărtare erau acoperite de ceață albăstrui specifică iernii timpurii, iar verdele pajiștilor era întrerupt de albastrul râurilor. Din ele răsăreau colțuri de stânci pe lângă care se vălurea apa răvășită de vânt.

Totul era exact cum se așteptase și chiar mai mult, dar gândurile Morei treceau fără voia ei de la frumusețea naturii la problemele personale. Încă de când părăsise Londra se gădea la același lucru: fusese oare prea impulsivă când acceptase invitația lui Hamish de a veni la Glen Ghyll ca să-i cunoască familia? Nu că s-ar fi temut, dar ar fi vrut să aibă mai mult timp la dispoziție ca să analizeze totul.

Tânără femeie se uită la bărbatul de la volan care arăta atât ce concentrat, încât părea cu gândurile în altă parte. Avea impresia că-l cunoștea de o veșnicie pe Hamish McLean, deși nu trecuseră decât patru luni de când îl întâlnise la inaugurarea unei galerii de artă. S-au plăcut la prima vedere și faptul că Mora îi spuse că face parte din același clan McLean a dat naștere unei legături imediate, așa că au petrecut mult timp vorbind despre strămoșii lor. Tânără femeie îi

spusese că scrie istoria clanului McLean, iar Hamish se oferise să ajute.

Nu era genul care-și face cu ușurință prietenii, recunoscuse el, dar fusese imediat atras de Mora, nu în ultimul rând pentru că era o Tânără adorabilă, rădăcinile comune oferind prilejul unor noi întâlniri. Hamish descoperise că-i era foarte ușor să discute cu ea și observase o mulțime de priviri invidioase atîntite asupra lui, deoarece Tânără femeie atragea ca un magnet atenția bărbaților, oricât de îndrăgostiți de artă ar fi fost aceștia.

Chipul ei în formă de inimă era adorabil, emana căldură interioară și corpul avea forme perfecte. Părul castaniu-închis, aproape negru, se ondula în jurul obrajilor, iar ochii albaștri erau umbrăti de gene lungi și dese, moștenire de la tatăl irlandez.

Hamish se considerase norocos că o cunoscuse și din ziua aceea se întâlniseră deseori și vorbisera despre Glen Ghyll și trecutul familiei. După un timp, Mora sesizase că discuțiile lor devin mai personale și peste două săptămâni, Hamish îi mărturisise că se îndrăgostise de ea. Declarația n-o luase prin surprindere, dar ar fi vrut să mai fi așteptat până când era sigură de sentimentele ei.

Tânără femeie ținea mult la Hamish, deoarece avea un farmec discret și o sinceritate pe care o considera atrăgătoare, iar felul cum o curta părea desprins din vechi romane de dragoste. În plus, bărbatul era foarte chipeș, deși cam masiv.

Părul lui era aproape la fel de închis la culoare ca al ei și foarte des, avea ochii verzi, iar nasul și gura demonstrau că e o persoană încăpățână și hotărâtă, poate și temperamentală, deși nu-și pierduse niciodată cumpătul de când se întâlniseră.

Invitația de a-l însobi în călătoria pe care urma să facă în nord o surprinsese, dar Mora acceptase fără să se gândească prea mult. Bărbatul îi spuse că se întoarce acasă și era posibil să nu mai revină

la Londra în următorul an. Afacerile lui se încheiaseră și peste trei zile pornea spre Glen Ghyll. Dacă l-ar însobi, nu numai că ar cunoaște restul familiei, aşa cum dorea, dar ar aduna suficient material pentru carte.

El râsese când îl întrebase unde va locui ea în acest timp, asigurând-o că Glen Ghyll avea atât de multe camere, încât ar putea adăposti un regiment. Deși în fața lui nu recunoscuse, Mora acceptase doar pentru că o încânta ideea de a locui într-un castel.

Până acum, fusese doar un vis care se născuse ascultând poveștile bunicului, iar încântarea de a-l vedea în realitate o făcuse să accepte invitația fără să stea pe gânduri. Acum era prea târziu, singura soluție fiind să se prezinte de la început ca scriitoare care se documentează pentru cartea ei.

— Aproape am ajuns, zise bărbatul, făcând-o să tresără și să revină la realitate. De un timp ai căzut pe gânduri. Te-ai răzgândit cumva, Mora?

— Nu, bineînțeles că nu, răspunse ea, sperând că el nu-și va da seama că ezită. De ce să mă fi răzgândit? Familia ta ascunde vreun secret întunecat despre care nu mi-ai vorbit? îl tachină zâmbind.

— Secret? făcu el luând în serios întrebarea, deși zâmbea la rândul lui.

— Glumeam, Hamish, îl asigură ea, dar îi simți mușchii încordăți când îl bătu ușor pe braț. Sinceră să fiu, sunt emotionată. E stresant pentru mine să-i cunosc pe membrii familiei McLean într-un asemenea cadru spectaculos, deși trebuie să recunosc că abia aștept să văd castelul! Mama mi-a povestit multe despre el și știu că bunicul a locuit acolo când era copil.

— Nu văd de ce ai fi nervoasă. Suntem o familie ca oricare alta, o asigură el, privind-o scurt înainte să intre pe un drum lateral.

— Mi-e greu să cred așa ceva, râse ea. O familie obișnuită nu

Respect pentru oameni și cărti

locuiește într-un castel și nu deține jumătate din ținut!

— Ei bine, poate nu suntem obișnuiți în felul acesta, admise el. Locuim de mult acolo și am reușit să întreținem ceea ce am primit, ba chiar să adăugăm, dar în ceea ce ne privește suntem la fel ca ceilalți oameni. Cum este de fapt și familia ta, îi aminti el. La urma urmelor, ești o McLean!

Mora începu să râdă. Zări apoi, la vreo două sute de metri depărtare, sclipirea unor ziduri cenușii printre crengile golașe ale unui copac.

— Nu cred că mă pot considera o McLean bazându-mă doar pe poveștile bunicului, dar e drăguț din partea ta că încerci să mă faci să mă simt ca acasă.

— Sper că va fi casa ta, zise el încet, făcând-o să se încrunte. Oh, știu că ai prefera să nu vorbesc despre sentimentele pe care le am pentru tine, dar trebuie să spun că sper să rămîn la Glen Ghyll; cunoscându-mă în mediul meu, sper să te ajute să te decizi în privința mea. Văzând că tace, continuă: voi fi nevoie să petrec un timp în Cairndale și vor fi tot felul de întâlniri cu familia, dar nu voi fi ocupat tot timpul, așa că voi putea să-ți arăt toate minunățiile din ținut.

— Știu, Hamish, mă voi bucura enorm de sederea aici.

Bărbatul zâmbi și chipul i se lumină când se uită la ea.

— Vei fi cea mai adorabilă femeie care a locuit vreodată în locul astă încărcat de istorie! declară el galant, cu sinceritatea cu care o obișnuise și ea îi mulțumi pentru compliment.

Drumul îngust și sinuos ducea la o aleă largă, bine întreținută și

mărginită de copaci falnici, acum lipsiți de frunzele alungate de iarnă, dar rămânând la fel de maiestuoși ca niște gărzi care străjuiau castelul.

În capătul aleii se afla clădirea magnifică în a cărei curte rectangulară ajungeai după ce treceai de niște porți mari din fier forjar. Morei i se păru că zărește o siluetă care se ferește ca să facă loc mașinii să treacă. Reținu doar ochii strălucitori și un chip smead. Nu avusese timp să observe trăsăturile; de fapt, nu era sigură că văzuse pe cineva sau era doar o umbră din trecutul plin de istorie al castelului.

Dacă Hamish observase ceva nu făcu niciun comentariu; merse mai departe și opri în fața unor uși mari din lemn, una dintre ele fiind întredeschisă. Datorită zidurilor masive, castelul părea și mai impresionant de aproape decât zărit de pe drum, printre crengile copacilor. Era o construcție solidă, enormă, părând mai puțin prietenosă decât sperase, dar poate arăta așa din cauza luminii cenușii a zilei de iarnă.

Hamish coborî din mașină și o ocoli ca să deschidă portiera din partea pasagerului, după care o luă de braț și o conduse la ușă. Ca la un semn, ușa se deschise larg și în cadrul ei apăru o femeie care-l întâmpină zâmbind larg pe Hamish.

— Domnu' Hamish! se bucură ea plesnindu-și palmele grăsulii.

Ochii ei sclipiră de placere când bărbatul îi strânse mâna înainte să se întoarcă spre Mora.

— Draga mea, vreau să-ți prezint pe cea mai importantă persoană din tinerețea mea: domnișoara Jeannie McKenzie, Nana pentru noi. Și-a petrecut aproape toată viața la Glen Ghyll, îi explică el cu un aer de proprietar care-i displăcu tinerei femei. Nana, ea e musafira noastră, domnișoara O'Connell. Mora O'Connell.

Femeia zâmbi din nou și riduri mici îi acoperiră chipul dolofan.

— Domnișoară O'Connell! zise ea, lăsând capul pe un umăr ca să studieze pe Tânără femeie, fiind evident ce-i trecea prin minte. O

Respect pentru oameni și cărti

domniță foarte mândră, domnu' Hamish! Cu adevărat mândră! continuă ea să zâmbească, aprobată alegerea stăpânului.

Mora încercă să nu ia în seamă complimentul. Jeannie își făcuse deja o idee greșită și probabil nimeni n-o va convinge că se însală.

– Arăți bine, interveni Hamish, sesizând jena Morei.

– Da, sunt bine. Intrați, intrați! Nu stați acolo, să răciți, îi invită ea, făcându-le loc și trântind ușa grea cu un zgomot care păru lugubru Morei. Accentul scoțian al bătrânei care continuă să vorbească o liniști puțin și începu să privească în jur cu interes.

– Toți sunt în camera cea mare, îl informă Jeannie pe Hamish. Nu cred că v-au auzit sosind, altfel ar fi ieșit să vă întâmpine.

Holul enorm părea desprins dintr-o poveste sau dintr-un platou de filmare, își spuse Mora. Era perfect, tocmai cum și-l imaginase. Pe podeaua din piatră erau covoare groase, tavanul foarte înalt, iar peretii erau acoperiți cu scuturi și arme vechi, într-o stare perfectă. Din centrul holului pornea o scară ce ducea la etaj, o minunătie arhitecturală. Carpeta care acoperea treptele era destul de subțire, dar bine lucrată, combinându-se plăcut cu negrul lemnului și cu ferestrele înalte care făceau lumina unei zile de iarnă să pară magică.

Mora privea totul fascinată, realizând că nu avea nevoie de multă imaginație ca să "vadă" mulțimea de strămoși care urcaseră aceste trepte sute de ani, persoane care și puseseră amprenta pe istoria castelului Glen Ghyl.

– Toți au făcut parte din familie, zise Hamish, încercând fără succes să facă să se uite la el și arătându-i tablourile care acopereau peretii de ambele părți ale scării. Aici sunt trei sute de ani de McLean. O să-ți vorbesc mai târziu despre fiecare în parte. Acum, va trebui să te mulțumești doar cu două generații.

Pe vremuri, aici fusese probabil sală de bal, își spuse Mora când intră în camera de zi în care trona de-a lungul unui perete o masă

lungă în stil iacobin. Peste tot erau fotolii, sofale și măsuțe, spațiul nefiind copleșitor datorită focului care ardea în semineul uriaș.

Cei doi o următau pe femeia măruntică și se apropiară de grupul adunat în apropierea focului. La prima vedere, Tânăra femeie numără cinci persoane. Un bărbat stătea lângă semineu; atitudinea lui demonstra clar că e stăpânul locului și Mora îl recunoșcu pe sir James McLean, membru al Parlamentului de câțiva ani, care se ocupa de binele familiei și reușise să adune o mare avere. În Parlament, era recunoscut pentru sinceritatea lui brutală și văzându-l acum sănătatea proptit pe picioare și atent la tot ce mișcă, Tânăra femeie își dădu seama că duritatea pentru care era renumit nu era o inventie.

Când intră cei doi, sir James puse pe o măsuță paharul din care băuse, se apropiere cu pași mari de ei și zâmbi larg când strânse mâna lui Hamish.

– Hamish! Bine ai revenit! zise el încântat, după care se uită la Mora, care rămăsese un pas în spatele prietenului ei. În clipa următoare, mâna ei dispără în palma bărbatului care i-o strânse atât de tare, încât Tânăra femeie simți că-i amortesc degetele. Mora O'Connell, nu-i aşa?

Privirea lui pătrunzătoare trecu repede peste chipul ei, studiind-o din cap până-n picioare și părând mulțumit de ceea ce vedea.

– Da, tată. Ea este Mora, zise Hamish, foarte formal după întâmpinarea călduroasă pe care i-o făcuse tatăl lui. Mora, el e tata...

Tânăra femeie abia apucă să murmură bine v-am găsit, când se auzi din nou vocea de stentor a lui sir James.

– Minunată fată! Am înțeles că ești înrudită cu familia McLean, domnișoară O'Connell. Hamish mi-a vorbit despre cartea pe care o scrii, ceea ce mi se pare o idee interesantă.

– Bunicul din partea mamei a fost sir Robert McLean, zâmbi Tânăra femeie. S-a născut în Glenisla, dar și-a petrecut copilăria aici.

— Oh, acel Robert McLean! făcu bărbatul. Știi despre el de la tatăl meu, bineînțeles. Robert McLean era vărul bunicului meu și a fugit cu fata cu care trebuia să se căsătorească bunicul. Crede-mă că la momentul acela, a fost multă agitație în familie. Au plecat în Anglia sau Irlanda, nu știi exact, dar tatăl meu a vorbit la un moment dat despre povestea asta. Ești foarte Tânără, dacă ești nepoata lui Robert McLean. Dacă mai trăiește, are probabil peste nouăzeci de ani, în timp ce tu ești contemporană cu noi.

Mora roși când își dădu seama că-i este pusă la îndoială descendența, dar reuși să zâmbească.

— Aceasta ar fi fost vârsta lui dacă ar mai fi trăit. Eu nu l-am cunoscut. Mama a avut grija de el aproape treizeci de ani după ce a murit bunica. Abia după aceea s-a căsătorit ea.

— Ah, înțeleg. Așa se explică prăpastia dintre generații, zâmbi el că și cum își dăduse seama că era ceva ce o făcea să fie agitată. Obișnuim să ne căsătorim tineri în această ramură a familiei, deși acum numai Fergus a urmat tradiția.

Acesta era fratele mai mic al lui Hamish și ca și cum s-ar fi temut că tatăl lui voia să vorbească mai mult despre căsătoria lui, cel din urmă o luă de braț pe Mora și o conduse la grupul așezat pe fotoliu.

— Vino să cunoști și restul familiei, zise el în timp ce sir James îi urmărea cu atenție, regretând că nu aflase mai multe despre planurile fiului lui.

O versiune mai Tânără a lui Hamish se ridică de pe scaunul așezat lângă șemineu și întinse mâna tinerei femei, zâmbindu-i la fel de prietenos cum făcuse Hamish când se cunoscuseră, dar mai rezervat.

— El e fratele meu, Fergus.

— Fii binevenită, domnișoară O'Connell, zise Fergus. Sper să-ți placă Glen Ghyl.

— Sunt convinsă, zâmbi ea. E impresionant și cred că voi găsi multe

MICUȚA IRLANDEZĂ

informații care îmi vor folosi pentru carte.

Ei i se păru că bărbatul e derutat de motivul vizitei, deoarece îl privi întrebător pe fratele lui.

— Mora scrie o carte despre istoria familiei, explică Hamish, și speră să descopere trecutul nostru îndepărtat în perioada în care va locui aici.

— Oh, înțeleg.

Fergus McLean păru ușor nesigur la primirea acestei vesti și Mora se întrebă care putea fi motivul.

În apropierea lor stătea pe un fotoliu o Tânără înaltă care zâmbi timid celor doi când se apropiară de ea.

— Ea e Tricia, soția fratelui meu, făcu Hamish prezentările, privind-o impacientat pe cumnata lui care se încurcă în andreale cu care tricotă înainte să se ridice ca să strângă mâna musafirei.

Tânără femeie se scuză din priviri în fața cumnatului ei, gestul făcând-o pe Mora să compătimească.

— Bună, zise Tricia, încercând să prindă un ghem de lână care căzuse și amenință să se desfășoare pe podea.

Mora îl prinse și i-l înapoie zâmbind, întrebându-se peste cât timp va deveni sir James bunic.

— Noi îi spunem Tizzy pentru că e aiurită, șopti Hamish.

— Și nu se supără? Nu mi se pare un diminutiv drăguț, răspunse pe același ton Mora.

— Nu mă deranjează cătuși de puțin, o asigură Tricia. Adevărul e că Fergus m-a botezat aşa când m-a cunoscut, iar restul familiei a adoptat apelativul. Dacă vrei, îmi poți spune Tizzy, cum face toată lumea.

— Dacă ești sigură că nu te deranjează, zâmbi Mora.

Tinerei femei i-ar fi plăcut să stea mai mult de vorbă cu Tricia McLean, dar Hamish o prinse de cot și o conduse la o altă femeie. De data asta era vorba de o doamnă în vîrstă, cu chipul smead și ochi

Respect pentru oameni și cărți

albaștri care trădau legătura de sânge cu sir James.

— Mă bucur să te revăd, mătușă Alison, zise bărbatul. Ce mai faci?

— În formă ca întotdeauna, răsunse tăios femeia, după care o privi cu viclenie pe Mora. Mă bucur să văd o fată cu bujori în obrajii. Asta arată că nu-ți petreci timpul în cluburile de noapte.

— Așa este, recunoscu Tânără femeie. În plus, mă plimb prin parc de câte ori am ocazia.

— Mă bucur să aud asta.

Hamish îi zâmbi cu indulgență mătușii și se întoarse spre al cincilea membru al grupului. O privi surprins pe Tânără pe care părea să-o vadă abia acum.

— Bună, Helen. Ce mai faci?

Tânără stătea lângă una din ferestrele înalte, iar lumina îi evidenția ochii. Chipul ei nu era frumos în adevăratul sens al cuvântului, dar avea ceva atrăgător.

— Bună, Hamish. Mă bucur că te-ai întors acasă.

Tânără avea un accent asemănător cu cel al bătrânei cu care vorbiseră în urmă cu câteva clipe. Era evident că pentru Hamish prezența ei era nu numai neașteptată, ci și deconcertantă pentru că privi nesigur în jur înainte să-și aducă aminte de bunele maniere.

— Mora, zise el, cuprinzând umerii tinerei femei ca și cum își lua curajul de la ea, și-o prezint pe Helen Murdoe. Este... o veche prietenă de familie. Helen, ea e Mora O'Connell, care va locui un timp la noi.

— Bine ai venit, domnișoară O'Connell, zâmbi aceasta prietenos, deși în privirea ei se vedea că știe mai multe despre adevăratul motiv al prezenței Morei aici. Ești pentru prima dată în Scoția?

— Da, am așteptat cu nerăbdare acest moment!

— Vii din Londra?

— Da, pentru mine totul este foarte diferit aici. Ținutul pe care

MICUȚA IRLANDEZĂ

l-am traversat ca să ajungem la castel mi s-a părut magnific și abia aștept să văd împrejurimile.

— Păcat că nu călărești; este de departe cea mai bună modalitate de a vedea zona. Sunt însă convinsă că Hamish te va conduce cu mașina.

— Oh, dar călăresc! o asigură Mora zâmbind, făcând-o pe cealaltă să se încrunte ușor. Sper că Hamish îmi va fi ghid, deși dacă este ocupat cred că mă voi descurca și singură.

— Rob Smith, băiatul de la grajduri, e un ghid excelent dacă ai nevoie de unul. E o adevărată mină de informații locale.

— Nu are nevoie de Rob Smith, interveni Hamish, vizibil deranjat de această sugestie. Te conduc eu, Mora! Dacă vrei, putem porni chiar mâine dimineață în recunoaștere. Va trebui să profităm de vremea bună că se mai poate.

— E o idee minunată, dacă ești sigur că nu vei fi ocupat. Am senzația că a trecut o veșnicie de când n-am călărit, dar voi fi gata mâine dimineață la ora la care decizi să ieșim. Sper să descopăr că mai repede atmosfera de la castel!

Hamish îi explică Helenei motivul pentru care se afla Mora aici și scoțiana se încrustă, gânditoare. Pe cât de călduros o întâmpinase familia McLean, pe atât de ciudat se purta Helen, ceea ce o făcu pe Mora să se întrebe ce fusese – sau încă mai era – între ea și Hamish. Indiferent despre ce era vorba, bărbatul nu păruse încântat de revedere.

Deși toamna târzie promitea vreme bună, situația se putea schimba într-o clipă, își spuse Mora a doua zi dimineață, când coborî